

Brusselse bekwame 'onbekwaamheid'

Door Frank , 17 augustus 2026

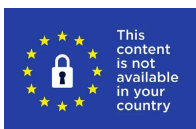
Brusselse bekwame 'onbekwaamheid'

Imperialisme geeft nooit op, en het Brussel van vandaag is daar het bewijs van. Of het nu snel, traag of stilstaand handelt.

Een Zwitsers horloge kon niet preciezer zijn dan de voorspelbaarheid van de Europese Unie. Zonder eigen leiderschap en een gemeenschappelijk strategisch ontwerp – een dat niet afhankelijk is van de weerkaatsing van boodschappen die elders worden geproduceerd en die luid weerklinken in de corridors van Brussel, die alle lidstaten vormgeven en zichzelf ondermijnen – blijft de Europese Unie wees van haar eigen leiderschap, een leiderschap dat haar niet reduceert tot een louter instrument van de overheersing van westerse monopolies die hun hoofdkwartier en materiële bescherming vinden in het Amerikaanse staatsapparaat.

Door [Hugo Dionísio](#) en gecensureerd in de EU. U kunt het lezen via [TOR](#)

Het is werkelijk ongelooflijk, absoluut verschrikkelijk, de manier waarop Europese instellingen de Europese volkeren in uiterst gecompliceerde situaties brengen, door keer op keer acties te ontwikkelen die de economieën en samenlevingen van de afzonderlijke lidstaten ondermijnen. In het licht van de afgelopen twee decennia is het lidmaatschap van de Europese Unie een herhaald festival van zelfkastijding, inefficiëntie en incompetentie geworden.

De afschuwelijke modus operandi die in de EU gemeengoed is geworden, vooral sinds de passage van Goldman Sachs-jongen Durão Barroso, kent twee even destructieve fundamentele vectoren. De vector van inefficiëntie, verspilling, buitensporige en onoverkomelijke bureaucratie, die normaal gesproken begint met een krachtige aankondiging van Von der Leyen.

Op deze aankondiging volgen onmiddellijk stapels papier, tonnen rapporten, ambitieuze routekaarten, onfeilbare blauwdrukken die de lezer vermoeien alleen al bij het bekijken. Na talloze conferenties, seminars, cursussen, sociale dialoogsessies, toegewijde thematische voorzitterschappen, schrijdt het zogenaamde 'overleg', 'trialoog' vooruit – termen die intussen zijn vervormd door het subliminale monoloog dat de monopolistische en oligarchische belangen vertaalt die zich achter de institutionele en bureaucratische laag verschuilen – zodat uiteindelijk een prachtige richtlijn, verordening, agenda of plan wordt geboren.

De effectiviteit ervan zal afhangen van het antwoord op één enkele vraag: 'Cui bono?'

Dit gebeurt over kwesties die werkelijk belangrijk zijn voor het leven van de Europese volkeren, aspecten die positieve dimensies in hun leven zouden kunnen aannemen. Hier zijn enkele voorbeelden: kunstmatige intelligentie met een Europees keurmerk; digitale diensten met een Europees keurmerk; een hogesnelheidsspoornet dat de hele EU verbindt, zich bevrijdt van de afhankelijkheid van fossiele brandstoffen voor de luchtvaart en de Amerikaanse overheersing van de internationale burgerluchtvaartmarkt, en zich begeeft op een gebied waar zij niet domineren – de spoorsector; een inzet op een betaalbare energievoorzieningsstrategie, gebaseerd op zowel kernenergie als hernieuwbare energie, met inbegrip van fossiele of niet-fossiele bronnen van dichterbij, minder dure en milieuvriendelijkere leveranciers (zoals niet het geval is bij fracking), zo noodzakelijk voor de herindustrialisatie, de milieu- en energietransitie van de EU; garantie van toegankelijke grondstoffenwinning door de oprichting van solide toeleveringsketens om aan de Europese behoeften te voldoen; onder vele andere oplossingen, gepland, bestudeerd en gepresenteerd, maar die altijd tegen dezelfde soort beperkingen aanlopen en om die reden afwezig zijn in het daglicht waarin ze geen probleem meer zouden zijn. Het

abrupte einde of het in stand houden van die problemen hangt altijd af van het antwoord op een andere voorafgaande vraag: wie wordt er geschaad door dergelijke maatregelen?

De kwestie van kritieke mineralen: de spiegel van al het andere

Laten we het geval van kritieke mineralen bekijken, absoluut essentieel als de EU de snelle de-industrialisatie die ze ondergaat wil voorkomen en inderdaad wil herbewapenen, nu de oorlogszuchtige eetlust van haar leiders een niveau bereikt dat omgekeerd evenredig is met de menselijke en materiële capaciteit om deze dingen te doen.

De cijfers liegen niet, en er is geen gebrek aan 'initiatieven' die uit de Europese bureaucratie voortkomen. Terwijl de Europese Unie de CRMA (Critical Raw Materials Act) besprak en publiceerde, die in 2024 werd aangenomen, en het ReSourceEU Actieplan (EU Supply Action Plan), waarbij zelfs een Europese Raad voor Kritieke Grondstoffen en een Europese Alliantie voor Grondstoffen werden opgericht, die slechts € 5-6 miljard mobiliseerde, gebruikten de Verenigde Staten eenvoudigweg de Defense Production Act om deze zaken te financieren alsof het militaire operaties betroffen, en kenden € 46 miljard toe voor kritieke mineralen en zeldzame aardmetalen, om maar een vergelijking te geven tussen twee ruimtes met vergelijkbare problemen op dit gebied. Voor een vergelijkbare industriële productie – de VS tussen \$ 2,8 en \$ 2,9 biljoen en de EU tussen \$ 2,6 en \$ 2,8 biljoen – verzamelden de Verenigde Staten ruwweg 8 tot 10 keer meer financiële middelen, om nog maar te zwijgen van het feit dat de VS, in tegenstelling tot de EU, ook een enorme voorraad grondstoffen en kritieke mineralen is.

Maar de verschillen houden daar niet op: wat betreft reserve-opbouwmodellen gebruiken de VS een duaal systeem bestaande uit de National Defense Stockpile en Project Vault, ondersteund door de EXIM Bank. De EU bevindt zich daarentegen nog in een embryonale fase van het beheer van kritieke minerale reserves, wachtend op de strategie die moet worden uitgezet door het toekomstige Europees Centrum voor Kritieke Grondstoffen en de coördinatie die moet worden uitgevoerd onder de 27 lidstaten.

Een patroon dat zich herhaalt: AI, energie, industrie 4.0

Als we terugkijken, sluit dit vierkant van de kloof tussen 'schijnbare politieke eetlust – effectieve uitvoeringscapaciteit – snellere Amerikaanse respons' met het vierde hoekpunt bestaande uit de 'Primaat van de Amerikaanse strategie boven alle andere'. Op kwesties die door het Westen, de VS, de EU, de G7 of de NAVO als

strategisch zijn gekozen en die absoluut relevant zijn voor de Amerikaanse hegemonie en haar nationale veiligheidsstrategie (die hier en daar monopolistische strategieën maskeert), kunnen we zeggen dat hoe meer de noodzaak om dat onderwerp te domineren wordt uitgedragen aan het grote publiek, hoe groter de vatbaarheid van de VS is om het middelpunt te vormen van een neokoloniale dynamiek, waarin de periferieën of semi-periferieën zich opofferen voor datzelfde centrum. Vandaar dat zeggen dat 'de Europese Unie achterop is geraakt' een paradox vormt, gezien de rol die aan Europa is toegewezen als louter slagveld, consumptiemarkt en bron van menselijke hulpbronnen en kennis.

We kunnen zeggen dat die koopwaar voor de Europese volkeren, voor de volkeren van de EU-lidstaten om precies te zijn, onaanvaardbaar is. Daarom wordt de communicatieruimte gevuld met mooie pakketten bestaande uit fantastische agenda's, schitterende actieplannen en eindeloze wetgevende 'Akten', opdat het niet te opvallend wordt. Uiteindelijk ontdekken we vaak dat de functie van al die folklore slechts was om de lidstaten in een neokoloniale afhankelijkheid van de Verenigde Staten te slepen. De Europese Commissie neemt het initiatief, bundelt de inspanningen, aanvaardt de verantwoordelijkheid voor het resultaat, ontslaat de lidstaten van de zaak en verandert ze in louter brandpunten van de Europese strategie, om uiteindelijk te ontdekken dat het brandpunt Brussel is en dat de andere 27 slechts schijnbaar zijn.

De situatie van kritieke grondstoffen is in alle opzichten vergelijkbaar met die van koolwaterstoffen. Op het gebied van fossiele energie heeft de schalie-revolutie de Verenigde Staten tot de grootste olie- en gasproducent ter wereld gemaakt. Europa, dat op zijn beurt afhankelijk was van Russische fossiele energie en onder wiens schaduw zijn industrie had gebloeid, werd door de Verenigde Staten gezien als de consumptiemarkt die de schalie-business levensvatbaar zou maken, binnen financiële marges die de geplande investering zouden rechtvaardigen. Maar om dat mogelijk te maken, moest de EU gegarandeerd dat gas en olie kopen. Om dat te doen, moest ze echter afzien van Russische koolwaterstoffen. De rest was geschiedenis, en de intimidatie van de Russische Federatie en de Russischtalige volkeren van de Donbass, gebruikt als lokaas om het Kremlin in een grootschalig conflict te lokken, groeit naarmate het bedrijfsplan voor schalie-fossiele energie internationaal wordt geconsolideerd.

De transitie vond plaats ten koste van een plan, agenda, centrum, strategie, blauwdruk en routekaart gericht op het beëindigen van de consumptie van de 'anti-democratische' energie van Rusland. De aankondiging van 'Europese onafhankelijkheid' ontbrak niet. De 'onafhankelijkheid' van Russische energie werd verkocht alsof het een echte strategische onafhankelijkheid was. Net als bij kritieke

grondstoffen, stap voor stap, zeer snel, in minder dan een jaar, hadden de Verenigde Staten de Russische Federatie volledig vervangen, maar bereikten ze nog meer: een afhankelijkheid van de EU die voorheen niet bestond ten opzichte van de Russische Federatie. Dit alles werd verkocht als een enorme overwinning van 'Europese waarden en principes'.

Op dit moment, wanneer we zien dat Qatar wordt belet om energie aan de EU te verkopen als gevolg van de Amerikaanse agressie tegen Iran; wanneer we zien dat de Golf wordt belet om zijn energie aan de hele wereld te verkopen; constateren we dat de EU lege reserves heeft en geen manier om ze te vullen, op de rand van het moeten kopen van gas op de spotmarkt (dagelijkse markt), tegen voor de Europese economie onbetaalbare prijzen. Maar het ergste van alles is dat landen als Duitsland nog steeds leveringscontracten hebben met de Russische Federatie, maar weigeren die te gebruiken, en liever ook Russische energie kopen, maar dan uit India, duurder. Alleen gekocht in de dollaromloop!

Niet tevreden, wetende dat de Verenigde Staten de wereld in een cruciale afhankelijkheid van hun fossiele energie hebben geplaatst (de Golf is verlamd, Iran en Rusland onder sancties, en Venezuela, nou, Venezuela...), allemaal om desintegratie van de dollar te voorkomen en prijsvaststellingscapaciteit te verzekeren, koopt de EU wapens van de Verenigde Staten, levert drones en hun componenten, financiering en inlichtingen aan het Kiev-regime, die worden gebruikt om de Russische 'schaduwvloot' te vernietigen – en nu blijkbaar ook Iraanse – met nog verderstrekkende gevolgen voor de internationale energieprijzen, energie die de EU tegen een gouden prijs zal kopen, alleen maar omdat ze die van de Verenigde Staten wil kopen, of op door hen gecontroleerde markten!

Op het gebied van kunstmatige intelligentie is de modus operandi exact hetzelfde! De Verenigde Staten domineren grote taalmodellen, high-performance cloud computing en geavanceerde halfgeleiders (via NVIDIA, AMD, Intel), zonder dat Europa serieuze stappen zet richting onafhankelijkheid, hoewel er al twee jaar zijn verstreken sinds de presentatie van het Draghi-rapport, waar zoveel over is gesproken en dat onder andere deze afhankelijkheid aanwees.

De waarheid is dat de Verenigde Staten op alles wat met de 4e Industriële Revolutie te maken heeft, Europese investeringen in batterijen, elektrische voertuigen en schone technologieën hebben aangetrokken via de Inflation Reduction Act, waardoor een aanzuigeffect ontstond dat de Europese industriële basis verzwakte, zonder dat de EU adequaat heeft gereageerd. Bedrijven die in Polen, Spanje of Frankrijk hadden kunnen investeren, verhuisden naar Texas of North Carolina om toegang te krijgen tot subsidies die de EU 'niet' kon evenaren, of probeerden vergeldingsmaatregelen te

nemen, door protectionistische maatregelen voor te bereiden om de erosie van haar industriële basis te voorkomen. Het geldt dat het de Europese economie onthield, stuurde het naar Kiev, om Oekraïners en Russen te doden.

De conclusie is eenvoudig

De Europese Unie produceert regelgeving – de AI Act, Digital Services Act, Digital Markets Act –, produceert de meest geavanceerde printers (ASML), maar bezit geen enkele high-performance chip die ze haar eigen kan noemen. Wanneer de Verenigde Staten en China strijden om de dominantie van de meest geavanceerde technologieën en de Europese landen achterblijven, moet men begrijpen dat deze landen markt, kennis, technologie, geschoolde arbeid en kapitaal hadden om te investeren. Wat ze niet hadden, was de politieke wil om dat te doen, en kozen ervoor om zaken die zo belangrijk zijn als die we hier hebben genoemd in handen te geven van de Brusselse bureaucratie.

De vraag die zich opdringt en die niemand lijkt te willen stellen, is: hoe vaak kan een politieke entiteit van een half miljard inwoners en de derde economie ter wereld 'achterop raken', 'per ongeluk', zonder dat iemand haar beschuldigt van opzettelijk handelen?

Europese Unie: de onoverkomelijke strategische afhankelijkheid!

Laten we het geval van de herbewapening van de Europese Unie en de manier waarop het proces wordt uitgevoerd bekijken. Er wordt een situatie voorbereid waarin de Europese Unie oorlog voert met Amerikaanse wapens, zoals al gebeurt in Oekraïne, en de wapens die ze produceert, zullen worden geproduceerd met kritieke grondstoffen die grotendeels door de Verenigde Staten worden gedomineerd, of onder hun licentie en toestemming, om nog maar te zwijgen van de kunstmatige intelligentie uit Silicon Valley die ze aandrijft.

Het plan 'Preserving Peace – Defence Readiness Roadmap 2030' (Preserving Peace – Roadmap for Military Readiness 2030) voorziet dat slechts 55% van de met de verwachte € 800 miljard aan defensie gekochte wapens afkomstig zal zijn van 'Europese fabrieken' of Oekraïne. Aangezien een belangrijk deel van deze fabrieken in Amerikaanse handen kan zijn, deels van Amerikaanse bedrijven, die royalty's betalen aan Amerikaanse bedrijven, en een deel van de defensie-industrie in Oekraïne onder deze strategische afhankelijkheid lijdt, kunnen we goed zien dat, zelfs als het werk in Europa wordt gedaan, de toegevoegde waarde door de Verenigde Staten kan worden weggezogen.

Aangezien NAVO 3.0 niets meer is dan een Amerikaanse wapenmarkt, aangezien 48% van de door Europese staten gekochte wapens Amerikaanse wapens waren, en

dat tussen 2022 en 2024 50,7% van de militaire uitgaven van de NAVO-Europese landen aan Amerikaanse wapens werd besteed, moet men zich afvragen: welke onafhankelijkheidsdoelstellingen nastreeft de herbewapeningsstrategie van de EU?

Brusselse inefficiëntie: toeval of architectuur?

Sommigen beweren dat dit eenvoudig het gevolg is van structurele verschillen, aangezien de Verenigde Staten vermoedelijk een federale staat zijn met een snelle besluitvormingscapaciteit en kolossale militaire budgetten, terwijl de EU een intergouvernementele constructie is van 27 staten met uiteenlopende belangen. Deze verklaring kan voor veel mensen erg comfortabel zijn, maar ze verklaart niet waarom alles in een razend tempo werd gedaan toen:

- besloten werd om € 71 miljard uit te geven aan COVID-19-vaccins, vooral van Pfizer, allemaal in recordtijd gedaan;
- het systeem voor de gezamenlijke aankoop van Amerikaans vloeibaar aardgas werd opgericht, eveneens in recordtijd;
- leningen van miljarden euro's aan het Kiev-regime werden goedgekeurd om de oorlog tegen de Russische Federatie te financieren, met gebruikmaking van hiervoor haastig gecreëerde ad-hocmechanismen;
- de toetreding van Europese landen tot het Amerikaanse wapenaankoopstelsel door de EU werd goedgekeurd, voor verzending naar Oekraïne.

In deze gevallen, waar de zware hand van de echte leider en zaken waarbij Washington de directe begunstigde is, zij het vermomd als opkomende behoeften, verdwalen de Commissie en de Raad, of zelfs het Europees Parlement, de enige democratische structuur van de EU en, merkwaardig genoeg, de minst machtige, zich niet in rapporten, blauwdrukken, routekaarten en dergelijke. Het was alsof er een 'onzichtbare hand' was, niet die van Adam Smith, regulerend, evenwicht brengend, maar de andere, die van Washington, die grijpt, de mond snoert, straft en inhoudt. De Von der Leyen-Trump-overeenkomst, volledig buiten de bevoegdheden van de Europese Commissie, die voorziet in investeringen, gas- en wapenaankopen, was een perfect voorbeeld hiervan en van het bestaan van een 'snelle procedure' die alleen beschikbaar is voor de wil van het Witte Huis.

Als over alles wat structureel en beslissend is voor de Europese volkeren en hun enig voordeel zou kunnen opleveren, de Europese organen een verlammende onbekwaamheid aan de dag leggen om een soevereine en onafhankelijke koers te bepalen en te volgen, dan werpt dat licht op de reden waarom dit Europa zich zo beslissend 'laat meeslepen' in een eindeloze oorlog, een oorlog die dreigt het te vernietigen, voor de derde keer in 130 jaar. Het fundamentele gevolg van een

historische analyse van de afgelopen decennia onthult een modus operandi die ons bewijst dat, in tegenstelling tot het feit dat het zich laat meeslepen, wat er gebeurt is dat Brussel, in alles wat als besluitvormingscentrum fungeert, de Europese landen transformeert in weinig meer dan wegwerpbare wapens.

Geen wonder dat Brussel zo geïdentificeerd wordt met structuren als de NAVO en de G7, aangezien dergelijke structuren, net als Brussel, bijdragen aan de sublimatie van de strategie van degenen die ze domineren, door het deel op te offeren voor het geheel, de periferie voor het centrum.

Een dergelijke opzettelijke opoffering is alleen mogelijk omdat de EU en Brussel alles zijn geworden wat ze niet zouden moeten zijn, getuige van het epiloog van een geschiedenis die na de Tweede Wereldoorlog begon en waarvan de protagonisten de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en, op de achtergrond, Duitsland waren. Deze epiloog verklaart ook de aanhoudende incompetentie van Brussel, wanneer het gaat om het bevestigen van de onafhankelijkheid van de Europese landen, en de hypersonische resolutie, wanneer het gaat om het bevestigen van haar afhankelijkheid van de leiders van het Westerse blok: de Verenigde Staten.

Feit is dat De Gaulle's oorspronkelijke visie verloor van het Engelse Trojaanse paard. De Gaulle pleitte voor een Europa 'van de Atlantische Oceaan tot de Oeral', iets wat de Verenigde Staten niet konden accepteren om strategische, ideologische en machtsredenen. Voor Washington vormde een Europa 'van de Atlantische Oceaan tot de Oeral' een bedreiging voor de Koude Oorlogsarchitectuur en de overwinningstrategie die ze zelf hadden opgebouwd. Een dergelijke strategie verdeelde de wereld in tweeën, in een proces van progressieve isolatie van de belangrijkste tegenstander, iets wat ze nu opnieuw proberen, via een proces van handelsoorlog en secundaire sancties, gericht op geleidelijke ontkoppeling van de drie soevereinistische, onafhankelijke en alternatieve pijlers waarop het idee van een multipolaire, niet-gebonden wereld en bevrijding van neokoloniale overheersing rust: China, de Russische Federatie, Iran. Drie landen die zo worden lastiggevallen en beschuldigd van onbeschaafdheid, blijken uiteindelijk de grote hoop te zijn van een mensheid die niet van plan is te worden geüniformeerd door Atlanticistisch en globalistisch Westernisme.

Inderdaad, De Gaulle stelde een Europa van soevereine naties voor, een soort 'confederatie' die zou functioneren als een 'derde kracht' tussen de Verenigde Staten en de USSR, in staat om met Moskou te dialogeren en op de lange termijn het continent te herenigen. Iets wat nu opnieuw wordt opgeworpen met betrekking tot China en de multipolaire wereld, een standpunt waarvan Von der Leyen's Europa is afgeweken, ondanks alle lessen van de geschiedenis en alle schade die daaruit voortvloeit, zoals het verlies van onafhankelijkheid, invloed en relatief belang van de

Europese landen. Macron is een van de meest schuldigen in dit proces, vanwege het historische verraad dat hij vertegenwoordigt tegenover zijn eigen natie!

Een geheim CIA-document uit 1967 merkte op dat De Gaulle verwachtte dat Frankrijk en de USSR 'de respectieve woordvoerders van West- en Oost-Europa' zouden zijn, met afzonderlijke maar overlappende invloedssferen op de Duitse kwestie. Voor Washington neutraliseerde deze positie zijn hegemonische pretenties, iets wat werd tegengegaan met een verenigd Duitsland en een Verenigd Koninkrijk in de Europese Unie. In tegenstelling tot vandaag had De Gaulle een strategische visie voor de Europese Gemeenschap, niet bedoeld om haar overheersing door Brussel, maar eerder een confederatie van natiestaten onder leiding van Parijs. En wat voor de Verenigde Staten nog erger was, hij bedoelde dat deze confederatie onafhankelijk zou zijn van de NAVO.

De waarheid is dat De Gaulle tweemaal het veto uitsprak over de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de EEG (1963 en 1967) omdat hij de Anglo-Amerikaanse 'speciale relatie' zag als een mechanisme voor infiltratie van Amerikaanse belangen op het continent. De Gaulle zag alleen één ding niet: dat met de tijd, en zoals de Brexit bewijst, het Verenigd Koninkrijk niet eens in de Europese Unie hoeft te zijn om zijn angsten te materialiseren. De Angelsaksische taal en cultuur functioneerden als een bevoorrecht neokoloniaal voertuig, in een constructie die te divers is om interne coherentie te hebben. Als die coherentie niet uit Parijs kwam, kon ze alleen van over de Atlantische Oceaan komen, via het Verenigd Koninkrijk, afkomstig uit de Verenigde Staten!

Zo vertegenwoordigde de nederlaag van de visie van een Europa 'van de Atlantische Oceaan tot de Oeral' niet alleen de nederlaag van een Europa dat onafhankelijk is van de Amerikaanse hegemonie, maar verklaart het ook waarom dit Europa niet in staat is om met Moskou te onderhandelen, functioneert als een verlengstuk van de NAVO en optreedt als een facilitator van de Amerikaanse invloed op het Europese continent, in Eurazië en in het Midden-Oosten. Of waarom de EU niet in staat is tot een groot handelsakkoord met China, ASEAN of Aziatische landen die niet rechtstreeks zijn afgestemd op het buitenlands beleid van Washington. De betrekkingen van de EU met Azië zijn vaak louter verlengstukken van de Amerikaanse betrekkingen met dat continent.

Waarom geld uitgeven aan de ontwikkeling van een slagveld? Waarom de elektrificatie van een continent zonder koolwaterstoffen intensiveren, wanneer haar functie is om de Amerikaanse energiedominantie te financieren? Langzaamaan beseffen we dat incompetentie, traagheid, besluiteloosheid noch toeval, noch onoplettendheid zijn. Wat velen definiëren als 'Brusselse incompetentie', of 'Europese

incompetentie', is niets meer dan het resultaat van een bekwame langetermijnstrategie, die in de Derde Wereldoorlog – die al gaande is – het epiloog zal hebben van wat de Tweede had moeten zijn, toen Europa en de verzorgingsstaat indirect werden gered door de USSR!

Imperialisme geeft nooit op, en het Brussel van vandaag is daar het bewijs van! Of het nu snel, traag of stilstaand handelt!

Bronnen en referenties

Hugo Dionísio is advocaat, onderzoeker en geopolitiek analist. Hij is eigenaar van de blog [Canal-factual.wordpress.com](https://canal-factual.wordpress.com) en mede-oprichter van MultipolarTv, een YouTube-kanaal gericht op geopolitieke analyse. Hij is actief als mensenrechten- en sociaal rechtens activist als bestuurslid van de Portugese Democratische Advocatenvereniging. Hij is ook onderzoeker bij het Portugese Vakbondsverbond (CGTP-IN).

Over kritieke mineralen en EU/USA-financiering:

– Europees Parlement, U.S. critical minerals policy and its implications for the EU's strategic autonomy (PE 786.415), 2026:

[https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/786415/ECTI_STU\(2026\)786415](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/786415/ECTI_STU(2026)786415)

– Jones Day, The EU Critical Raw Materials Act and Its Impact on the Mining Sector, 2026: <https://www.jonesday.com/en/insights/2026/05/the-eu-critical-raw-materials-act-and-its-impact-on-the-mining-sector-strategic-opportunities-for-industry-stakeholders>

– Bruegel, Competing for inputs: how the European Union can improve critical raw materials supply security, 2026: <https://www.bruegel.org/policy-brief/competing-inputs-how-european-union-can-improve-critical-raw-materials-supply-security>

Over industriële productie (toegevoegde waarde in de industrie):

– Macrotrends, European Union Manufacturing Output:

<https://www.macrotrends.net/global-metrics/countries/euu/european-union/manufacturing-output>

– The Global Economy, USA Manufacturing Value Added:

https://www.theglobaleconomy.com/USA/manufacturing_value_added/

Over herbewapening en 'Defence Readiness 2030':

- Jason Institute, Readiness Europe 2030 lacks structure and planning, 2026: <https://jasoninstitute.com/readiness-europe-2030-lacks-structure-and-planning/>
- IEU Monitoring, Preserving Peace: EU Commission and High Representative unveil Defence Roadmap 2030, 2025: <https://ieu-monitoring.com/editorial/preserving-peace-eu-commission-and-high-representative-unveil-defence-roadmap-2030/850806>

Over wapenhandel en NAVO-afhankelijkheid:

- SIPRI, Global arms flows jump nearly 10 per cent as European demand soars, 2026: <https://www.sipri.org/media/press-release/2026/global-arms-flows-jump-nearly-10-cent-european-demand-soars>
- Defense News, European NATO nations reduce reliance on U.S. arms imports, 2026: <https://www.defensenews.com/global/europe/2026/03/09/european-nato-nations-reduce-reliance-on-us-arms-imports-sipri-data/>
- France24 / SIPRI, NATO arms imports doubled in past five years with 60% sourced from the U.S., 2025: <https://www.france24.com/en/europe/20250310-europe-us-arms-ukraine-nato>

Over energie, gas en de 'schalie-revolutie':

- U.S. Energy Information Administration (EIA), The United States produced more crude oil than any other country in 2025, 2026: <https://www.eia.gov/todayinenergy/detail.php?id=67844>
- International Energy Agency (IEA), Anatomy of a natural gas crisis – Gas Market Lessons from the 2022-2023 Energy Crisis: <https://www.iea.org/reports/gas-market-lessons-from-the-2022-2023-energy-crisis/anatomy-of-a-natural-gas-crisis>
- Council of the European Union, Where does the EU's gas come from?, 2024: <https://www.consilium.europa.eu/en/infographics/where-does-the-eu-s-gas-come-from/>
- LSE USAPP, Trump's \$750 billion EU energy deal is built on an illusion, 2025: <https://blogs.lse.ac.uk/usappblog/2025/10/14/trumps-750-billion-eu-energy-deal-is-built-on-an-illusion/>
- European Commission, Statement by the President on the deal with the United States, 2025: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/statement_25_1915
- Axios, EU trade deal with Trump seen as helping Europe ditch Russian fuels, 2025: <https://www.axios.com/2025/07/27/eu-deal-trump-russian-fuels>

Over het Draghi-rapport en technologie:

- HCSS, The Draghi Report Revisited | Artificial Intelligence, 2025:
<https://hcss.nl/news/the-draghi-report-revisited-artificial-intelligence-ai/>
- EE Times, Does the Draghi Report Miss the Bigger Picture on Semiconductors?, 2024: <https://www.eetimes.com/does-the-draghi-report-miss-the-bigger-picture-on-semiconductors/>

Over De Gaulle, geschiedenis en de CIA:

- Princeton University, Andrew Moravcsik, De Gaulle and European Integration:
https://www.princeton.edu/~amoravcs/library/de_gaulle.pdf
- EHNE, De Gaulle and Europe: <https://ehne.fr/en/encyclopedia/themes/international-relations/arbiters-and-arbitration-in-europe-beginning-modern-times/de-gaulle-and-europe>
- CIA Reading Room, THE CONSTANTS IN FRENCH FOREIGN POLICY:
<https://www.cia.gov/readingroom/document/cia-rdp85t00875r001100100079-9>
- Office of the Historian (FRUS), Telegram From the Embassy in France to the Department of State, 1964-68:
<https://history.state.gov/historicaldocuments/frus1964-68v13/d53>